

Константин Константинов

Мечката

Савата седеше угрижен. Утре беше празникът на Кирил и Методий. Трябваше да се украсят, стаите с книжни ленти и цветя, а пък тази година за проклетия цветята в градините бяха малко и босата дружина на Савата не беше събрала още нито един лев за цветни хартии.

През междучасието Савата събра другарите си.

– Бре, да му се не види! – тюкаше се той. – Ще се посраим за празника.

Дружината стоеше натъжена. Савата събърчи вежди, замисли се и най-последно викна:

– Няма, няма да се посраим, хей! Хубаво да знаете! Хайде сега – в час. А на обяд – всички да ме чакате при моста за гората.

След два часа босата дружина вървеше по пътеката над града към Сините скали. Всички бяха тук – Савата, Асен, Коста и Диньо. За да не закъснеят, не бяха обядвали и сега всеки бе ухапал комат хляб. Най-напред бързаше с изплезен език Арап и току се извъръщаше назад и напред да види идат ли всички. Само Марко липсваше. Той още от заранта беше откаран с други магарета в гората за дърва.

Пътеката възлизаше по баира. Долу лежеше градът. Зад него – широкото поле. В небето хвърчаха птички. Бръмчаха забързали пчели. Миришеше на здравец. Минаха през горните лозя. Тук-там се червенееха първите череша. Гладната дружина извъръщаше очи нататък, но Савата не ги оставяше да зяпат.

Минаха Змейовите дупки и най-последно навлязоха в буковата гора.

Тук-там имаше широки поляни с окъсняла иглика. Малко встрани от горския път Савата спря и рече:

– Сега, момчета, ще тръгнем насам, по тая пътечка – и стигнахме.

След няколко крачки излязоха изведнъж на голяма поляна. Слънцето блестеше право в очите им и в първата минута не можеха да видят нищо. Но когато се вгледаха – всички ахнаха. Цялата поляна беше кървавоалена от големи цъфнали божури.

Мамо, какво чудо беше то! Като че китен ален килим беше постлал земята. И планинският ветрец гонеше по този килим леки, по-светли и по-тъмни вълни като по червено езеро.

Дружината се слиса съвсем. Диньо хлъцна от радост. Коста викна „у-р-р-ра“ и хукна да бере. Савата, засмян, рече:

– Тука има цветя за пет празника! Видяхте ли, момчета? Сега не ни трябва пъстри хартии. Хайде на работа!

За няколко минути цял куп цветя бяха натрупани – едри, кичести божури, примесени с иглика, здравец и горски люляк. Момчетата

седнаха да си починат.

– Това е „Божуровата поляна“ – каза Савата. Аз веднъж съм идвал. Тук едно време борци за българската свобода са се били с турците. От юнашката кръв са поникнали тия цветя.

– Бате Сава, ами има ли мечка тука? – уплашено попита Диньо. Коста и Асен се спогледаха.

– Как да няма – отвърна Савата, – хе там в дола ходи да си пере руното, нали е спала цяла зима, че се чисти. А пък тука идва да се суши и да зоба ягоди.

– Я да си вървим вече, бате Сава – обади се Коста и стана.

– Е-ех, юнаци! – викна Савата. – Уплашихте се само от името и, ами да я видите!... Хайде де!

В това време откъм гората се зачу шум. Някой силно закърши кло-ни, нещо затрополя, затрещя и идеше право към тях. Дружината изпищя и се смръзна. Диньо закри очи с ръцете си и заплака. Савата извади ножчето си, но не можа да го отвори. Само Арап хукна нататък, но без да лае. Изведнъж клоните се разлюляха и един ужасен рев се зачу, после се показа нещо голямо, сиво, с отворени уста и едри зъби.

– Мечката! Мечката! Дръжте се! – изрева Савата.

В същото време Арап радостно залая и през клонете надникна гла-вата на Марко, който ровеше:

А-хъ-а-хъ-а-хъ! – и поздравяваше дружината. Натоварен с дърва, той слизаше в града с другите магарета и бе подушил босата дружина.

Савата веднага скри ножчето в джеба си и викна:

– Тю, брей!... Страхливци такива. Не познахте ли, че е наш Марко! Ами че кой щеше да носи цветята! А пък ти – обърна се той към Диньо, – да не разправяш никому, че си ревал – да не ти се смеят хората. Лани пак така ни посрами...

Диньо избърса очи и тръгна. Дружината се спусна рано-рано в гра-да и занесе цветя в училището.

И когато бяха вече в двора, Диньо се усмихна и рече:

– Аз, бате Сава, лани Арап змей направих, ами ти таз година Марка на мечка престори. Кой кого надмина, а?

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3268>]